

Een dagje Agbodrafo,

Rond en uur of 7 opstaan, de taximoto nemen om onderweg een andere taxi(auto dan), te nemen om zo in Agbodrafo(een dertigtal km van Iomé) te geraken. Daar help ik de jongeren die zich trachten te overleven samen met de straatkinderen in de groententuin. Ik mag wel zeggen dat de rit met de taxi op zich al een avontuur is. Het is toch wel elke keer je leven een beetje riskeren. De verkeerscode wordt hier serieus aan de laars gelapt. Men zit zoals sardienen opeengeprest, ja soms met zeven tot acht passagiers, ja, hoe meer hoe beter voor de inkomsten. Men passeert langs de haven, wat op zich al een heel gevaarlijke weg is, de routes zitten vol putten die bijna nooit worden gerepareerd. Met veel geluk kom je ongedeerd ter plaatse aan.

Het ligt aan de zee, wat op zich al heel rustgevend is, en werk is er altijd wel. De jongeren staan heel vroeg op om hun tuin te sproeien. Door de aankoop van waterslangen is het voor hen toch al iets gemakkelijker. Vroeger was het met de loodsware ijzeren gieters van s'morgens tot laat in de namiddag in de broeiende hitte. Wij, dan spreek ik over de vrienden in België en ik, hebben deze waterslangen aangekocht om hen op deze manier een beetje te helpen. We hebben ook een speeltuintje aangelegd zodanig dat de straatkinderen die er samen komen zich een beetje kunnen amuseren.

Soms organiseer ik spelletjes of een schilderuurtje met de kinderen, maar veelal help ik mee in de tuinen om de groenten te zaaien, planten, of het onkruid tussen de planten te wieden. 's Middags eten we samen iets, en dan nemen de meesten een korte siesta. Dan wordt het werk verder gezet.

Af en toe wordt er een feestje georganiseerd, of worden er spullen verdeeld onder de mensen, zoals kleren, eetwaar, speelgoed.

Ja, er is nog veel te doen om de armoede te bestrijden in dit land.

's Avonds rijd ik dan terug naar huis om de volgende dag weer in een weeshuis te gaan helpen.

Het is enorm boeiend en voor mezelf een heel voldoende werk.

